

LBRIS | We know
books

Husband Hunters Guide

Kate Moore

Copyright © 2018 by Kate Moore

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Ghidul nevestelor fericite

Kate Moore

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Rodica Bogdan

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carip

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOORE, KATE

Ghidul nevestelor fericite / Kate Moore

trad. din limba engleză: Liliana Dănescu . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8781-4

I. Dănescu, Liliana (trad.)

821.111

KATE MOORE

*Ghidul
nevestelor fericite*

Traducere din limba engleză
Liliana Dănescu

LITERA

București

Capitolul 1

Fiecare femeie de familie bună necăsătorită care vine la Londra pentru Sezon trebuie să înțeleagă că găsirea unui soț este menirea vieții ei. Nici familia, nici societatea nu-i oferă o altă garanție onorabilă pentru viitor. Prin urmare, până când stabilește o relație cu un bărbat care provine dintr-o familie respectabilă, cu un comportament decent și un venit confortabil, o femeie chibzuită se va folosi de orice mijloc aflat la îndemână pentru a se prezenta cât mai bine în fața partenerilor eligibili și își va dedica timpul și energia pentru a afla care dintre aceștia se potrivește scopului ei și, în egală măsură, cât este de sensibil la farmecele ei. Să pierzi chiar și o singură seară flirtând fără a avea succes sau să-ți pui speranțele în ambiții deșarte înseamnă să riști un lucru de o inestimabilă valoare, și anume propria fericire. Deci menirea acestui ghid este de a o îndruma pe tânăra vânătoare de soți prin apele periculoase ale Sezonului spre țărmurile liniștite ale vieții de femeie căsătorită.

Ghidul vânătoarelor de soți

Jane Fawkener a ridicat privirea din cărticica albastră pe care o ținea în mâini spre cei doi domni din fața ei, în timp ce se aflau cu toții în biroul băncii tatălui ei. Titlul cărții, gravat cu litere aurii, trebuia să fie o glumă, o glumă absurdă. Doar nu călătorise un sfert de mapamond, în speranța de a afla vești despre tatăl ei, pentru a primi micul volum albastru.

Respira greu, simțind o presiune în piept, care nu se datora corsetului cu care nu era obișnuită. Venise la bancă direct de la Ministerul de Externe, unde lordul Chartwell, funcționarul responsabil de Orientul Apropiat, îi citise o scrisoare pe care tatăl ei i-o scrisese vărului său, Teddy Walhouse. Chartwell nu avea nici o scrisoare care să-i fi fost adresată acesteia. Nici nu se așteptase să primească vreun mesaj de la tatăl ei printr-un canal atât de riscant, însă, de la bancherii lui, mijlocul de comunicare cel mai personal și

mai sigur, se așteptase să primească o scrisoare pe numele ei. Nu o carte și, cu siguranță, nu această carte.

Ea a întors micul volum uzat pe toate fețele.

– Să mă căsătoresc? Tatăl meu vrea să mă căsătoresc?

A încercat să-și păstreze tonul calm.

Ambii bărbați au dat din cap cu o compasiune gravă și stânjenitoare. Nu era obișnuită cu fețele palide ale englezilor, cu toate acestea, nu detectase nici unul dintre semnele de duplicitate sau avariție pe care o învățase tatăl ei să le recunoască, nici o urmă din indiferența pe care o observase cu câteva ore în urmă la lordul Chartwell când i-a adresat toate acele întrebări.

George Hammersley, domnul mai în vârstă, avea trăsături aspre, sobre și părul negru, care începuse să încărunțească, în timp ce fiul său, Frank, avea o față tânără, deschisă, în care se regăseau aceleași trăsături, dar mult mai fine și mai rafinate, schimonosite doar de o grimasă ușoară de durere. Bărbatul mai tânăr se sprijinea într-un baston ori de câte ori stătea în picioare.

Se întreba cum arăta pentru că nu s-a recunoscut în hainele de doliu împrumutate. Înainte ca vaporul ei să acosteze, o pereche de doamne misionare, mânate de cele mai bune intenții, care fuseseră în Grecia pentru a propovădui învățăturile Bibliei combatanților aflați în război în această regiune, o luaseră deoparte și o ajutaseră să se îmbrace așa cum cerea eticheta pentru sosirea ei la Londra. Era prima dată în viața ei când purta un corset, legat strâns cu niște șireturi pe sub trei straturi de jupon și o rochie neagră grea dintr-o stofă anostă, rigidă. Hainele ei obișnuite, pantalonii ei largi și tunicile strălucitoare, zăceau împăturite în cufăr.

George Hammersley și-a dres glasul.

– Domnișoară Fawkenor, o astfel de limitare a dreptului de moștenire este ceva obișnuit în Anglia în scopul de a conserva proprietățile familiei, dar testamentul tatălui dumitale ne autorizează să îți alocăm două sute de lire pentru cheltuieli până când te... căsătorești.

Jane se uita la cartea din mâinile ei. Nu putea fi singurul lucru care îi mai rămăsese de la tatăl ei. Putea să înțeleagă de ce nu-i scriesese prin intermediul Ministerului de Externe, dar nu putea să înțeleagă de ce nu-i trimisese un mesaj, direct prin bancherii săi. Făcând apel la tot calmul pe care îl mai avea, s-a abținut să nu arunce

cărticica în focul care ardea în șemineu. Cu siguranță, își merita toate blestemele Arabiei.

„Fie ca tu să te prefaci într-un praf mai fin decât cele mai mici boabe de nisip din pustiu, ca măgarii și cămilele istovite să te calce în picioare și cele patru vânturi să-ți împrăstie resturile până la marginile pământului.“

A rostit blestemul în gând, în aerul calduț al biroului, dorindu-și ca acesta să se ridice pe coșul de fum până în văzduh. Tatăl ei dispăruse, înghițit de vasta și misterioasa rețea de comerț și intrigi care se întindea de la Mediterana până în Himalaya. Ministerul Britanic de Externe, care o evacuase din casa tatălui ei din Halab și o îmbarcase în grabă pe o navă din portul Koron, a refuzat să o ajute să afle ce se întâmplase cu el. În schimb, i-au promis că îi vor acorda tatălui ei titlul de cavaler și o medalie strălucitoare din argint, care nu însemna nimic pentru ea. El avea să fie „răposatul Sir“ George Fawkenor. Lordul Chartwell își mutase privirea de la ea la documentele de pe biroul lui, de parcă ar fi uitat deja de existența tatălui ei și se așteptase ca și ea să facă la fel. Dar îi era imposibil să uite că avusese un tată, că o învățase greacă și arabă, că o luase cu el peste tot, că fusese extrem de amuzant, de energic și nesăbuit și curajos, că avusese riduri în jurul ochilor lui albaștri inteligenți, că făcea trucuri magice cu mâinile lui mari și că avea mereu buzunarele pline cu migdale și fistic.

Întârziase puțin în zona docurilor pentru soluționarea unor probleme legate de vamă, răstimp în care cineva se pare că-i cotrobăise în valiză. Scrisorile tatălui ei erau încă în bagaj, dar și-a dat seama, după nodul panglicii cu care erau legate, că fusese desfăcut. Cineva din Londra o spiona.

Cu câteva minute mai devreme, ținând cont de tot ce i se întâmplase până atunci, simțise cum înmugurește o speranță neașteptată când familia Hammersley îi oferise un pachet de la tatăl ei, învelit într-o hârtie maro. Orice reușise să trimită prin intermediul lor scăpase de ochiul vigilent al dușmanilor săi. Dar toată speranța ei de a primi un mesaj personal de la el se stinsese când desfăcuse pachetul și văzuse cărticica. Tatăl ei o abandonase. Mintea îi era încețoșată, în timp ce inima i se strângea în piept. Se holba la cărțulia așezată pe faldurile voluminoase ale fustelor ei negre.

A simțit cum ametește ușor. Deși nu mai era pe mare și nu se mai legăna încercând să-și mențină echilibrul peste întinderile cenușii de apă, o tulburare ciudată pusese stăpânire pe ea în momentul în care coborâse de pe vapor.

Cartea blestemată se afla încă în mâna ei. Era departe de orice deșert unde cămilele ar fi putut-o călca în picioare. A deschis-o, căutând un mesaj, un cuvânt scris în grabă de tatăl ei, dar nu era nici un indiciu, nici o urmă că ar fi avut de gând să facă așa ceva. Există totuși o hartă, împăturită în interiorul copertei din față, de-a lungul marginii interioare a legăturii cărții. A despăturit-o și a văzut că era o hartă a Londrei, pictată în acuarelă verde pal, roz și maro, cu marea panglică albastră a râului Tamisa șerpuiind de-a lungul ei. Și-a îndreptat umerii. Harta îi semnala că, în spatele sfatului neașteptat de a se căsători, era un mesaj ascuns. Bancherii lui puteau să-l creadă mort. Ministerul de Externe la fel, dar Jane refuza să creadă așa ceva fără să aibă o dovadă. La urma urmei, plecase doar într-una din călătoriile pe care le făcuse pentru guvernul britanic vreme de nouă ani și întotdeauna se întorsese. Trebuia doar să-și dea seama ce a vrut să spună lăsându-i acest ghid. Trebuia să fie unul dintre jocurile tatălui ei, un joc pe care putea să învețe să-l joace.

A închis cartea. Când a ridicat privirea, a avut din nou sentimentul acela că era pe mare și că scaunul se balansa sub ea ca o barcă cu vâsle navigând în ape agitate.

Frank Hammersley îi examina chipul.

– Domnișoară Fawkener, Ministerul de Externe va trimite un ofițer de protocol să se ocupe de dumneata, dar, pentru că ne-am terminat treburile mai repede și avem timp la dispoziție, pot să-ți ofer ceva care să te revigoreze? Un pahar de vin, poate?

Ea a ridicat o mână pentru a refuza vinul, dorind să-l poată refuza și pe funcționarul de la minister. O sumedenie de întrebări îi treceau prin minte, dar cei doi domni serioși aflați în fața ei nu păreau să știe răspunsurile. Au sărit amândoi când au auzit o bătaie ușoară în ușa biroului.

O tânără uimitoare, cu o față veselă, încadrată de bucle negre lucioase și o siluetă care indica faptul că așteaptă un copil, s-a oprit brusc din drum, părând jenată că i-a întrerupt.

– O, îmi cer scuze. Nu mi-am dat seama că sunteți cu un client.

– Intră, Violet, draga mea. Bătrânul domnul Hammersley s-a îndreptat în grabă spre ea, de parcă ar fi vrut să scape. Poate ne poți fi de ajutor, în cazul în care domnișoara Fawkener este dispusă să îți împărtășească câte ceva despre situația ei. Domnișoară Fawkener, fiica mea, Lady Violet Blackstone.

Zâmbind, Lady Violet s-a întors spre Jane și i-a întins mâna.

– Bună ziua. Acești doi bancheri te-au ofensat cu ceva, domnișoară Fawkener?

Jane a clătinat din cap precaută.

– Deloc. Doar că...

Frank Hammersley a intervenit, sprijinindu-se în baston.

– Doar că a apărut subiectul căsătoriei și doi bărbați nu-i pot fi de nici un ajutor în această problemă.

Lady Violet a întors o privire zâmbitoare și curioasă spre Jane.

– O, dragă, este un pic cam jenant pentru tine. Dacă crezi că te-ai simți mai în largul tău vorbind toate astea cu mine, ne-am putea retrage în biroul meu. Momentan, am o prietenă în vizită. Tocmai eram pe punctul de a servi un ceai, dacă vrei să ni te alături.

– Ai un birou aici?

Jane nu a putut să-și ascundă surpriza.

Ochii lui Lady Violet s-au aprins.

– Da, privilegiul de a fi fiica unui bancher. Mergem? O să sun după niște ceai sau ai prefera să bei un vin?

– Ceai, mulțumesc.

Nu a cerut cafea. Englezii nu știau să o pregătească așa cum ar face-o acasă, într-un ibric de aramă încins pe foc, cu un caimac dulce și bogat deasupra câinii mici.

– După ce îți mai revii, poți să-mi spui tot ce vrei. Te asigur că voi trata fiecare cuvânt de-al tău cu cea mai strictă confidențialitate.

Frank Hammersley i-a întins mâna lui Jane, iar ea s-a ridicat, strângând în continuare cartea în mâini.

– Sora mea va avea grijă de tine, domnișoară Fawkener, iar noi îl vom aștepta pe oaspetele tău de la Ministerul de Externe.

Jane i-a mulțumit și și-a luat la revedere de la cei doi domni. A urmat-o pe Lady Violet într-un alt birou, mai puțin impunător și mai auster decât primul, dar păstrând același aer oficial, în pofida unor accente feminine. O doamnă elegantă stătea pe o canapea, cu

câțiva ani mai în vârstă decât Lady Violet, care și-a prezentat prietena sub numele de Excelența Sa, ducesa de Huntingdon. Doamna cu ochii verzi strălucitori și părul roșcat a răs.

– Lui Violet îi place să facă caz de titlul meu, dar crede-mă, sunt doar Penny, a spus amica ei amuzată, atunci când discutăm ca între prietene.

Lady Violet și Jane s-au așezat pe niște scaune cu spătar în stil chinezesc, albastru cu alb, vizavi de canapea, iar Jane le-a lăsat pe cele două prietene să sporovăiască până a sosit ceaiul. Lady Violet a făcut o grimasă când a văzut cele două ceainice pictate cu flori.

– Din păcate am voie să beau doar ceaiuri din plante în această perioadă, domnișoară Fawkener, dar tu și Penny puteți să vă delectați cu acest sortiment minunat de ceai *bohea*.

Cu o ceașcă aburindă în mâini și încurajată de amabilitatea lor, Jane s-a trezit mărturisindu-le dependența de anumite resurse financiare, pe care ea nu le putea obține decât, potrivit celor spuse de tatăl ei, căsătorindu-se. Nu a menționat ingerința Ministerului de Externe în treburile ei. La auzul sintagmei „limitarea dreptului de moștenire”, ambele doamne au clătinat din cap.

– Și ai descoperit că nu ești îndrăgostită, așa cum ai visat, de nici un domn eligibil? Ducesa a clătinat din cap. Mă tem că asta te trimite direct pe piața căsătoriilor din Londra.

Ea a vorbit cu o simpatie și o franchețe care au încălzit-o pe Jane la fel de mult ca ceaiul.

– Recunosc că nu știu nici măcar cum o să mă descurc la Londra, darămite să-mi gălesc un soț aici. Dar, cu siguranță, o femeie nu își găsește un soț urmând sfaturile dintr-un ghid?

Tânăra a ridicat cărticica pe care o ținea în mână.

Lady Violet a ridicat o sprânceană întunecată.

– Bănuiesc că multe domnișoare ar fi devorat acel volum, destul de nerăbdătoare. Nu simți nici un imbold să-ți găsești un soț?

– Numai ca să aflu cât de repede se poate face, a mărturisit Jane.

Gâtul o durea, în ciuda ceaiului reconfortant. Avea nevoie de bani pentru a-și căuta tatăl, dar să se căsătorească pentru bani ar însemna să accepte că tatăl ei chiar dispăruse.

Lady Violet și-a pus jos ceaiul.

– Tot ce ți-a rămas de la tatăl tău este acest ghid? Pot să-l văd?

Jane i-a dat cartea.

Sprânceana lui Lady Violet s-a ridicat puțin în timp ce deschidea cartea și citea prima pagină, cea cu titlul. Ochii ei străluceau de interes, de parcă ar fi încercat să rezolve un puzzle.

– Mă întreb la ce s-a gândit tatăl tău, domnișoară Fawkener? Probabil, din câte îl cunoști, poți găsi un indiciu. Trebuie să pornim de la ideea că el și-a dorit doar ce-i mai bine pentru tine, dar, chiar și pentru a obține anumite fonduri, o căsătorie pripită nu pare genul de sfat pe care ți l-ar da un tată înțelept.

– Dar tații sunt cei care impun regulile, nu-i așa? a comentat Excelența Sa, cu un surâs amar. Din experiența mea, testamentul unui tată are o influență covârșitoare asupra destinului fiicei. A părut stânjenită de remarcă ei prea sarcastică și s-a întors către gazda lor. Violet, chiar trebuie să-mi iau la revedere și te las să afli întreaga poveste a acestei fete dragi în toată intimitatea de care ai nevoie. Dar – s-a întors spre Jane, cu ochii aprinși acum de o sclipire veselă –, pot să-ți fac o favoare despre care știu că este foarte apreciată de fetele de măritat – o invitație la una dintre seratele organizate de mine joia. Poți să te bazezi pe mine, domnișoară Fawkener.

Lady Violet și-a condus prietena. Jane le-a auzit cum râdeau în timp ce își luau la revedere și asta a făcut-o să-și dea seama că doamnele misionare de la bordul navei, cele care i-au împrumutat haine decente de purtat, nu răsuseră. În acel moment, Jane nu-și dăduse seama de acest lucru, dar acum a înțeles cât de ciudat fusese să nu rîdă.

Lady Violet s-a întors și s-a așezat pe scaunul albastru, umplând iar ceștile de ceai.

– Prietena mea Penny are o mare influență în lumea mondenă și cred că vei ține cont de oferta ei.

Jane era sigură de un lucru. Dacă tatăl ei a vrut ca ea să aibă cartea și dacă a ales să se folosească de bancheerii lui mai degrabă decât de Ministerul de Externe pentru ca această carte să ajungă în mâinile ei, trebuia să înțeleagă care fusese motivul. De îndată ce lumea va înceta să se legene întruna, fără sens, avea să studieze din nou cartea blestemată. După un moment în care amândouă păreau absorbite de gândurile lor, fără ca nici una să rostescă vreun cuvânt, Lady Violet a spus:

– Domnișoară Fawkener, oricare ți-ar fi planurile, confesiunile tale sunt în siguranță cu mine, dar, spune-mi, ce ai de gând să faci în viitorul apropiat?

– Am fost sfătuită să-mi rezerv camere la hotelul Mivart.

– Să înțeleg că nu te duci la familia ta?

Lady Violet nu și-a ascuns uimirea.

– Nu a vrut nimeni să mă primească.

A fost o realitate care i-a făcut situația și mai dificilă. Nu avea nici o *wasta*, așa cum ar numi vecinii ei din Halab, nici o persoană aflată într-o poziție influentă pentru a-i susține cauza. Consulul englez în Halab pur și simplu o predase Ministerului de Externe și nimeni nu dorise să ridice un deget pentru tatăl ei.

Lady Violet a scos un murmur plin de compasiune.

– Tariful unei camere la Mivart poate fi destul de mare. Vei avea nevoie de fonduri suplimentare. Ai așa ceva?

– Crezi că cele două sute de lire ale mele nu-mi vor fi de ajuns ca să stau o perioadă mai îndelungată la hotel?

Violet păru serioasă pentru prima dată de la începutul conversației.

– Ți-ar putea ajunge să duci o viață modestă câteva luni la Londra, dar nu îți vor ajunge pentru o ședere mai lungă de două săptămâni la Mivart. Hotelul te va taxa pentru fiecare bagaj pe care ți-l cară un lacheu, pentru fiecare cărbune care arde în șemineul tău și cine știe pentru ce altceva.

– Înțeleg.

Jane și-a pus ceaiul jos. Hotelul i-ar consuma banii pe care voia să-i ofere pentru demararea acțiunii de căutare a tatălui ei.

– Nu dispera. Violet a întins mâna și i-a strâns-o pe a lui Jane. În calitate noastră de bancheri, am fi total lipsiți de profesionalism dacă nu te-am ajuta să-ți reduci cheltuielile. Trebuie să-ți faci timp pentru a te decide cu privire la viitorul tău partener de viață. Avem, de asemenea, resursele să... cum să mă exprim... să investigăm orice domn complet necunoscut familiei tale. Dar, spune-mi, ce aş putea face pentru tine în acest moment? Mi-e teamă că doar ai fost plimbată de colo colo, urmând indicațiile stricte ale guvernului, când, de fapt, tot ce ai nevoie este o perioadă de liniște pentru a-ți reveni.

Jane a simțit cum i se pune un nod în gât din cauza dovezii neașteptate de bunătate.

– Îți mulțumesc. Aș vrea să merg la hotel, dacă îmi permiți.

– Desigur. Lady Violet s-a ridicat. Poți să mai aștepti cu mulțumirile, pentru că trebuie să te avertizez că nu îți pot fi de prea mare ajutor dacă dorești să-ți găsești perechea potrivită, așa cum recomandă *Ghidul vânătoarelor de soți*. În viziunea celor din înalta societate, ca fiică a unui bancher, am pătruns pe un teritoriu interzis celor de condiția mea căsătorindu-mă cu lordul Blackstone, un nobil. Am scăpat de o cenzură totală doar pentru că Blackstone însuși a fost considerat cu o reputație prea scandalosă și prea sărac pentru o mireasă de viță nobilă.

Jane a observat că ochii doamnei scânteiau de bucurie.

– Desigur, se dovedește uneori că tocmai cei mai puțin eligibili domni sunt și cei mai buni soți.

Capitolul 2

Bărbatul cu care vrei să te căsătorești dorește să-i mai acorzi un răgaz până se decide să devină soț. Mai bine spus, ca și celebrii păcătoși din trecut, el dorește să se pocăiască de nebuniile și excesele tinereții sale, după ce s-a bucurat din plin de ele și nici într-un caz înainte. Titlul de „soț” implică atâta seriozitate și responsabilitate, încât tinerii nu se grăbesc să îl dobândească cu aceeași nerăbdare cu care își doresc să devină căpitani sau maiori, comandanți de vas sau într-un sport de echipă. Prin urmare, trebuie să ții cont de timpul pe care un domn l-a petrecut distrându-se și caută să afli de la cunoștințele lui sau din ce vorbește lumea despre el dacă a câștigat toate acele trofee extraordinare la care a râvnit în trecut și dacă acum este dispus să accepte premiul pe care doar tu i-l poți oferi.

Ghidul vânătoarelor de soți

Edmund Dalby, vicontele de Hazelwood, a tresărit în timp ce o căruță greoaie a trecut cu zgomot pe lângă el, scuturând trăsura din care supraveghea porticul alb al băncii Hammersley. A ales să rămână în trăsură, la căldură, vizavi de trotuarul din fața băncii, pentru a-și urmări ținta. Londra se confrunta în acele zile cu temperaturi polare și nu ar fi avut nici o noimă să se transforme într-un bloc de gheață înainte de întâlnirea stabilită. Jane Fawkenner intrase în bancă de vreo treizeci de minute. Părea că nu o urmărise nimeni, cu excepția lui.

În afara trăsurii, norii se mișcau deasupra capului pe un cer mohorât și gri. Trotuarele străluceau acoperite de o chiciură care aducea mai degrabă a gheață decât a ploaie. Un vânt pătrunzător bătea dinspre râu și sufla fumul plin de funingine care ieșea prin hornuri, purtându-l departe în fuioare lungi și negre. Șiruri de stâlpi și de coloane se oglindeau trufașe de o parte și de alta a străzii înguste, aflate în inima sectorului bancar al Londrei, care

mai de care mai arogante, nepăsătoare la modeștii vânzători ambulanți răsfirați pe trotuar.

Hazelwood se gândea la noua și neobișnuită lui misiune – aceea de a o face pe dădaca și pe tutorele lui Jane Fawkenner. Ar fi ultima lui misiune pentru clubul de spioni. Aproape cu un an în urmă, fusese recrutat de Samuel Goldsworthy, un bărbat uriaș, puternic ca o stâncă roșie ivită dintr-un mal acoperit de mușchi.

După câțiva ani de la epuizantul război cu Bonaparte, Anglia era angajată într-un conflict mocnit cu Rusia pentru a obține influența asupra vastului teritoriu care se întindea dinspre Crimeea până spre Afganistan. În momentul de față, era mai degrabă un război dus de spioni decât de soldați, iar enigmaticul Goldsworthy era șeful lor, desemnat de Ministerul de Externe, responsabil cu recrutarea spionilor aleși din rândul nobilimii.

Hazelwood nu putea spune cu exactitate de ce acceptase oferta lui Goldsworthy la vremea respectivă, de ce abandonase drumul spre pierzanie, pe care-l urmăsea cu pași repezi, după ce tatăl său, contele de Vange, îl dezmoștenise pe când avea douăzeci și cinci de ani, dar nu-și regretase alegerea. Dacă într-o zi, Hazelwood juca „douăzeci și unu” într-o magherniță lugubră pentru a supraviețui, nu mai departe de ziua următoare, lenevea deja în eleganta cafenea a clubului lui Goldsworthy, Pantheon, fiind servit cu un profesionalism desăvârșit de personalul foarte competent de acolo. Înțelegerea prevedea că urma să locuiască la clubul lui Goldsworthy, împreună cu ceilalți colegi de-ai săi spioni, lordul Blackstone și căpitanul Clare, și că, în schimbul unui an și o zi de serviciu ca spion în slujba guvernului, toate datoriile lui aveau să fie plătite.

Lui Hazelwood îi plăcea clubul, cu cafeaua lui bună, cearșafurile curate și croitorul excelent. Îi plăceau colegii săi spioni, Blackstone și Clare. Avuseseră parte de niște aventuri pline de adrenalină, în ciuda sectoarelor diferite ale Londrei care le fuseseră repartizate. Lui Blackstone, cu titlul și cu reputația lui scandaloasă de afemeiat, îi fuseseră repartizate sălile de bal și alcovurile din West End. Clare, cu faptele lui eroice de vitejie de la Waterloo, cutreiera locațiile în care se adunau bătrânii soldați pentru a-și exprima nemulțumirile. Cât despre el însuși, reputația lui de depravat indolent l-a recomandat de la sine pentru bordeluri și blestematele săli de jocuri